NORAKSTS
Lieta Nr. A42664109
A02770-10/11

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2010.gada 10.jūnijā

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese Inga Putra,
piedaloties pieteicējas SIA „TildeS" pārstāvei *A.L.* un atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Ministru kabineta pārstāvei *D.Z.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc SIA „TildeS" pieteikuma par Ministru kabineta 2008.gada 23.decembra rīkojuma Nr.843 „Par atteikumu nodot privatizācijai valsts īpašuma objektu */adrese/*" atcelšanu un pienākuma uzlikšanu Ministru kabinetam izdot labvēlīgu administratīvo aktu par valsts īpašuma objekta */adrese/* nodošanu privatizācijai.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Ministru kabineta 2008.gada 23.decembra rīkojumu Nr.843 atteikts nodot privatizācijai valsts nekustamā īpašuma objektu */adrese/* (turpmāk arī – Rīkojums).

Rīkojumā norādīti šādi argumenti.

[1.1] SIA „TildeS" 2006.gada 11.augustā iesniedza privatizācijas ierosinājumu (reģistrēts Privatizācijas aģentūras privatizācijas ierosinājumu reģistrā 2006.gada 11.augustā ar Nr.1.201), ierosinot privatizēt nekustamā īpašuma objektu */adrese/* (turpmāk – valsts īpašuma objekts).

[1.2] Valsts īpašuma objekts (kadastra Nr.*/kadastra numurs/*) sastāv no zemesgabala 858m^2 platībā un nedzīvojamās ēkas (kadastra apzīmējums */kadastra apzīmējums/*), kas ir nomas paviljons.

[1.3] Valsts īpašuma objekts 2002.gada 27.martā reģistrēts Jūrmalas pilsētas zemesgrāmatas nodalījumā Nr.*/nodalījuma numurs/* uz valsts vārda Finanšu ministrijas personā.

[1.4] Valsts īpašuma objekts ir iznomāts – 2002.gada 12.jūlijā starp valsts akciju sabiedrību „Valsts nekustamie īpašumi" un SIA „TildeS" noslēgts nomas līgums Nr.11/612n (grozījumi 2003.gada 19.decembrī un 2006.gada 14.jūnijā) par valsts īpašuma objekta nomu līdz 2031.gada 31.maijam. 2006.gada 4.oktobrī nomas tiesības nostiprinātas zemesgrāmatā.

[1.5] Valsts īpašuma objekts atrodas Rīgas jūras līča piekrastes kāpu aizsargjoslā, kas noteikta atbilstoši Aizsargjoslu likuma 6.panta otrajai daļai.

[1.6] Pamatojoties uz Aizsargjoslu likuma 36.panta trešās daļas 1.punktu, Civillikuma 968.pantu, likuma „Par nekustamā īpašuma ierakstīšanu zemesgrāmatās" 13.pantu, kā arī ņemot vērā to, ka ēka */adrese/*, nav patstāvīgs īpašuma objekts un zeme pieder valstij, Rīkojumā secināts, ka nav iespējams zemesgrāmatā jau ierakstītu ēku nodalīt no zemes un ierakstīt zemesgrāmatā kā patstāvīgu īpašuma objektu.

[1.7] Tā kā Aizsargjoslu likuma 36.panta trešās daļas 1.punkts aizliedz atsavināt valsts īpašumā esošu zemi krasta kāpu aizsargjoslā un pludmalē, tad saskaņā ar Administratīvā procesa likuma (turpmāk – APL) 62.panta otrās daļas 3.punktu netika noskaidrots privatizācijas ierosinātāja viedoklis.

[1.8] Ievērojot to, ka valsts īpašuma objekts atrodas krasta kāpu aizsargjoslā un valsts īpašumā esošo zemi krasta kāpu aizsargjoslā un pludmalē atsavināt ir aizliegts, saskaņā ar APL 65.panta pirmo daļu Ministru kabinetam nav jāvērtē, vai atteikums nodot privatizācijai valsts īpašuma objektu ir lietderīgs, un vai valsts īpašuma objekts ir nepieciešams valsts pārvaldes funkciju vai valsts vai pašvaldības komercdarbības veikšanai, jo iestādei nav rīcības brīvības.

[2] 2009.gada 2.februārī Administratīvajā rajona tiesā saņemts SIA „TildeS" (turpmāk – pieteicēja) pieteikums par Rīkojuma atcelšanu un pienākuma uzlikšanu Ministru kabinetam izdot labvēlīgu administratīvo aktu. Pieteicēja Rīkojumu uzskata par nepamatotu šādu apsvērumu dēļ.

[2.1] Saskaņā ar likuma „Par zemes reformu Latvijas Republikas pilsētās" 4.panta trešo daļu zemes reforma aptver visas Latvijas Republikas pilsētu apbūvētās un neapbūvētās zemes un to lietotājus. No minētā likuma regulējuma izriet, ka, ja zemesgabals ir apbūvēts vai tas ir paredzēts apbūvei, likumā nepastāv aizliegums iegūt īpašumā valsts zemi Rīgas jūras līča kāpu aizsargjoslā. Zemes privatizācijas procedūru reglamentē minētais likums, likums „Par valsts un pašvaldību īpašuma objektu privatizāciju", bet zemes atsavināšanu regulē Valsts un pašvaldību mantas atsavināšanas likums.

[2.2] Pieteicēja ir tiesīga jau sākot no 2003.gada 13.jūlija iesniegt privatizācijas ierosinājumu, jo tai ir pirmpirkuma tiesības uz valsts īpašuma objektu. Ja privatizācijas subjektam ir pirmpirkuma tiesības, tad valsts īpašuma objektu nevar nodot atsavināšanai saskaņā ar Valsts un pašvaldību mantas atsavināšanas likumu. Tādēļ pieteicēja ierosinājusi valsts īpašuma objekta privatizāciju.

[2.3] Lai nodrošinātu valsts un pašvaldību īpašuma privatizācijas pabeigšanu 2005.gada 16.jūnijā tika pieņemts Valsts un pašvaldību īpašuma privatizācijas un privatizācijas sertifikātu izmantošanas pabeigšanas likums, kur noteikts, ka Ministru kabinetam ir jāizvērtē, vai attiecīgais objekts vai zemesgabals ir nepieciešams valsts pārvaldes funkciju vai valsts vai pašvaldības komercdarbības veikšanai, un objekts jānodod privatizācijai, vai jāpieņem pamatots lēmums par atteikumu nodot privatizācijai attiecīgo objektu.

[2.4] Pieteicēja ir izvērtējusi Aizsargjoslu likuma mērķus. Pieteicēja uzņemas pilnu atbildību par normatīvo aktu izpildi, kas attiecas uz zemes lietošanu un aizsardzību. Pieteicējas vēlme privatizēt valsts īpašuma objektu nekādā ziņā nav uzskatāma par rīcību, kas mainītu Aizsargjoslu likumā noteikto tiesību apjomu, bet gan savu tiesību, kas noteiktas privatizāciju regulējošās normās, realizāciju.

[2.5] VAS „Privatizācijas aģentūra" nav saskatījusi nekādus šķēršļus objekta nodošanai privatizācijā, jo sagatavoja un virzīja rīkojuma projektu par valsts īpašuma objekta nodošanu privatizācijai. Ministru kabinets rīkojumā nav piemērojis speciālās privatizāciju regulējošās tiesību normas un paplašināti tulkojis Aizsargjoslu likuma 36.pantu.

[2.6] Pieņemot Rīkojumu, nav uzklausīts pieteicējas viedoklis, kas ir būtisks procesuāls pārkāpums, jo pārkāpts procesuālā taisnīguma princips un tas ietekmējis Rīkojumu. Ņemot vērā, ka pastāv strīds par tiesību normu interpretāciju, iestādei bija jāuzklausa pieteicējas viedoklis par to.

[2.7] Rīkojums nesatur pamatojumu un lietderības apsvērumus saskaņā ar APL 65.panta prasībām. No Rīkojuma nav saprotams, kādu valsts pārvaldes funkciju veikšanai vai kādas komercdarbības veikšanai ir nepieciešams pieteicējas nomātais valsts privatizācijas objekts. Rīkojumā ir pārkāpts samērīguma princips, jo nav norādīts, ko iegūst valsts un sabiedrība, un vai ieguvums ir lielāks, nekā pieteicējas tiesību ierobežojums.

[2.8] Aizsargjoslu likuma 36.panta jaunā redakcija spēkā stājās tikai 2005.gada 15.jūlijā. Jaunā tiesību norma paredz tikai atsavināšanas aizliegumu, paredzot izņēmumus, bet nenoteic privatizācijas aizliegumu. Šajā gadījumā nav pieļaujama tiesību normu paplašināta tulkošana. Likumdevējs terminus „privatizācija" un „atsavināšana" lietojis atsevišķi. Arī Augstākās tiesas Senāts ir atzinis, ka abiem jēdzieniem ir atšķirīgs saturs, kā arī to, ka vienam ir publiski tiesisks, bet otram privāttiesisks raksturs.

[2.9] Likumdevējs nav aizliedzis zemi atsavināt principiāli, jo likumā ir paredzēti izņēmumi. Rīkojumā paplašināti tulkots Aizsargjoslu likuma 36.panta trešās daļas 1.punkta mērķis. Ministru kabinets nevar tiesību normas mērķi noteikt paplašināti salīdzinājumā ar paša likuma mērķi. Pieteicējai, iegūstot objektu īpašumā, visi likumā noteiktie aprobežojumi jebkurā gadījumā būtu saistoši.

[2.10] Ministru kabinets pārkāpis vienlīdzības principu, tiesiskuma principu, tiesiskās paļāvības principu, jo Ministru kabinets iepriekš ir lēmis par objekta */adrese/* nodošanu privatizācijā, uz kuru attiecas līdzīgi faktiskie apstākļi kā uz objektu */adrese/*. Pieteicējai bija tiesības paļauties, ka Ministru kabineta rīcība ir tiesiska un konsekventa, un arī pieteicējas nomātais īpašums tiks nodots privatizācijā.

[3] 2009.gada 6.martā tiesā saņemts Ministru kabineta (turpmāk arī – atbildētājs) paskaidrojums, kurā atbildētājs pieteikumu neatzīst, atsaucoties uz šādiem apsvērumiem.

[3.1] Valsts īpašuma objekta privatizāciju var ierosināt jebkura fiziska vai juridiska persona. Tam, ka pieticēja ir valsts īpašuma objekta nomnieks, nav nekādas nozīmes, jo personas pirmpirkuma tiesības tiktu vērtētas tikai pēc privatizācijas uzsākšanas.

[3.2] Pretrunas starp Aizsargjoslu likuma 36.pantu un privatizāciju regulējošām tiesību normām nepastāv, jo nav tādu privatizāciju regulējošo tiesību normu, kas noteiktu pienākumu valstij bez izņēmuma nodot privatizācijai tās īpašumus. Tāpat nav pretrunu starp Aizsargjoslu likuma 36.pantu un likuma „Par zemes reformu Latvijas Republikas pilsētās".

[3.3] Ministru kabinetam ir jāvērtē, vai attiecīgais objekts vai zemesgabals ir nepieciešams valsts pārvaldes funkciju vai komercdarbības veikšanai. Ministru kabinets Rīkojumā šos jautājumus nav vērtējis, jo Aizsargjoslu likuma 36.panta trešās daļas 1.punkts aizliedz valsts īpašumā esošu zemi atsavināt. Atsavināšanas aizliegums tulkojams kopsakarā ar Aizsargjoslu likuma 6.panta pirmajā daļā noteiktajiem aizsargjoslas izveidošanas mērķiem, par ko ir jārūpējas valstij. To nosaka arī Latvijas Republikai saistošas starptautiskās vienošanās par Baltijas jūras piekrastes aizsardzību.

[3.4] Rīkojuma pamatojumā ir valsts pārvaldes funkcija, kas izriet no Aizsargjoslas likuma 6.panta, un kuras īstenošanai likumdevējs noteicis aizliegumu atsavināt valsts īpašumā esošu zemi.

[3.5] Aizsargjoslu likuma 36.pantā lietotais jēdziens „atsavināšana" ietver arī privatizāciju, jo likumdevējs izvēlējies lietot jēdzienu, kas aptver visu valsts zemes atsavināšanu, ne tikai kādu tās veidu. Arī vēsturiskā redakcija līdz 2005.gada 15.jūlijam *(krasta kāpu aizsargjoslā aizliegts atsavināt valsts īpašumā esošu zemi, izņemot gadījumus, kad likumos noteiktajā kārtībā personai ir tiesības privatizēt zemi zem ēkām*) liecina, ka jēdzienā „atsavināšana" bija ietverts arī jēdziens „privatizācija".

[3.6] Nav nozīmes VAS „Privatizācijas aģentūra" sagatavotajam Rīkojuma projektam, jo tai ir pienākums rīkot projektu par katru ierosinājumu.

[3.7] Konkrētajā lietā nebija nepieciešamas noskaidrot privatizācijas ierosinātāja viedokli, jo Ministru kabinetam attiecībā uz Rīkojuma saturu nav izvēles brīvības. Turklāt lietā nav konstatēts, ka pieteicējai būtu liegta iespēja izteikties konkrētās administratīvās lietas ietvaros. Minēto apsvērumu dēļ nebija jāveic arī lietderības apsvērumi.

[3.8] Nav pamatota pieteicējas norāde, ka objekta nomu uzsākusi tikai tāpēc, ka paļāvās, ka nepastāv šķēršļi nomāto objektu privatizēt. Kaut arī uzsākot nomu, atsavināšanas aizlieguma Aizsargjoslu likumā nebija, pieteicēja nevarēja paļauties uz to, ka viņas nomātais objekts tiks nodots privatizācijai. Turklāt privatizācijas ierosinājums iesniegts jau tad, kad aizliegums bija spēkā.

[3.9] Atbildētājs neapšauba, ka visi likumā paredzētie objekta lietošanas aprobežojumi pastāv neatkarīgi no zemes īpašnieka, taču likumdevējs ir vēlējies pastiprināt Baltijas jūras un Baltijas jūras līča krasta kāpu aizsargjoslas aizsardzību. Atsavināšanas aizlieguma mērķis ir garantēt zemes izmantošanu atbilstoši Aizsargjoslu likumā paredzētajiem ierobežojumiem. Turklāt valstij, rīkojoties ar nekustamo īpašumu, ir jādarbojas sabiedrības interesēs.

[3.10] Nav pamatota pieteicējas rīcība, salīdzinot objektu */adrese/* ar objektu */adrese/*, jo šis īpašums šobrīd neatrodas krasta kāpu aizsargjoslā. Turklāt tiesiskās vienlīdzības princips nerada tiesības uz vienlīdzīgu attieksmi, ja salīdzināmā situācija ir prettiesiska. Tiesiskuma un tiesiskās paļāvības princips netiek pārkāpts, jo Rīkojums atbilst spēkā esošajām tiesību normām, un pieteicējai nebija pamata paļauties, ka objekts tiks nodots privatizācijai.

[4] Pieteicējas pārstāve tiesas sēdē pieteikumu uzturēja uz tajā norādītajiem pamatiem. Papildus paskaidroja, ka vēlas, lai, ievērojot vienlīdzības principu, pieteicējai būtu iespējas privatizēt objektu tāpat kā citām personām, kurām atsevišķi zemesgrāmatā bija reģistrēta zeme un ēkas, un kurām ēkas varēja privatizēt. Pieteicēja nemaz nevar izvēlēties, vai viņa vispār grib turpināt darboties šajā īpašumā. Valsts vilcinājusies ar lēmuma pieņemšanu uz privatizācijas ierosinājumu. Jāņem vērā, ka pēc teritorijas plānojuma konkrētajā zemē ir paredzēta un pieļaujama apbūve. Pati ēka nav kāpu aizsargjoslā un no Rīkojuma nav redzams, kā ēka ietekmē vides stāvokli. Konkrētajā gadījumā būtu piemērojama metode, ko atzinis arī Augstākās tiesas Senāta Civillietu departaments, ka jāveic dalītā privatizācija, vispirms privatizējot ēku, tad zemi.

[5] Atbildētāja pārstāve tiesas sēdē pieteikumu neatzina, pamatojoties uz Rīkojumā un paskaidrojumos ietvertajiem argumentiem. Papildus paskaidroja, ka nomas attiecības nerada tiesības uz privatizāciju. Nomas līgums paredz pieteicējas tiesības un pienākumu pret šo īpašumu. Pieteicēja objektu ir uzlabojusi atbilstoši tam, kā tas bija nomas līgumā. Nomas līgums turpina pastāvēt un visi tā nosacījumi ir spēkā arī turpmāk. Atbildētāja nevar piekrist tam, ka privatizāciju varētu dalīt šajā gadījumā, jo nav pamata vienam īpašniekam zemi un ēkas ierakstīt atsevišķos nodalījumos. Sākotnēji ierosinājuma izskatīšanas termiņš bija 4 mēneši, bet vēlāk to pagarināja, līdz ar to nekādi procesuāli pārkāpumi nav pieļauti. Ministru kabinetam bija jāizdod obligāts administratīvais akts, līdz ar to nebija jāvērtē lietderība un samērīgums, jo nav pieļaujams, ka Ministru kabinets lemtu citādi, nekā to noteicis likumdevējs. Attiecībā uz īpašumu Jūras ielā uz Rīkojuma pieņemšanas brīdi tas nebija tiesisks, bet vēlāk, kad aizsargjoslas izvietojumu mainīja, īpašums vairs nebija kāpu aizsargjoslā, un Ministru kabinets nolēma, ka prettiesiskais rīkojums vairs nav atceļams.

Motīvu daļa

[6] Tiesa, pārbaudot lietas materiālus un uzklausot procesa dalībnieku viedokļus, atzīst, ka pieteikums nav pamatots un ir noraidāms.

[7] Lietā konstatēti šādi faktiskie apstākļi.

[7.1] Valsts īpašuma objekts (kadastra Nr.*/kadastra numurs/*) sastāv no zemesgabala 858m^2 platībā un nedzīvojamās ēkas (kadastra apzīmējums */kadastra apzīmējums/*), kas ir nomas paviljons. Valsts īpašuma objekts 2002.gada 27.martā reģistrēts Jūrmalas pilsētas zemesgrāmatas nodalījumā Nr.*/nodalījuma numurs/* uz valsts vārda Finanšu ministrijas personā *(lietas 31.lapas otra puse).*

[7.2] 2002.gada 12.jūlijā starp VAS „Valsts nekustamie īpašumi" un SIA „TildeS" noslēgts nomas līgums Nr.11/612n (grozījumi 2003.gada 19.decembrī un 2006.gada 14.jūnijā) par valsts īpašuma objekta nomu līdz 2031.gada 31.maijam *(lietas 35.lapas otrā puse līdz 38.lapai)* .

[7.3] 2006.gada 11.augustā pieteicēja iesniedza privatizācijas ierosinājumu par valsts nekustamā īpašuma objekta */adrese/* nodošanu privatizācijai *(lietas 42.lapas otrā puse).*

[7.4] Ar Rīkojumu minēto valsts īpašuma objektu atteikts nodot privatizācijai. Rīkojums pamatots ar Valsts un pašvaldību īpašuma privatizācijas un privatizācijas sertifikātu izmantošanas pabeigšanas likuma 6.panta trešo un piekto daļu, Aizsargjoslu likuma 36.panta trešās daļas 1.punktu un Civillikuma 968.pantu (*lietas 47.-48.lapa).*

[8] Tiesa konstatē, ka lietā ir strīds par to, vai atbildētājs pamatoti atteicis nodot privatizācijai valsts īpašuma objektu. Lietā noskaidrojami sekojoši jautājumi:
1) vai Aizsargjoslu likuma 36.pantā noteiktais aizliegums atsavināt valsts īpašumā esošu zemi attiecināms arī uz privatizācijas aizliegumu;
2) vai atteikums nodot objektu privatizācijai pamatots ar objekta nepieciešamību valsts pārvaldes funkciju vai komercdarbības veikšanu;
3) vai Rīkojumā ir izvērtēts samērīgums un lietderības apsvērumi;
4) vai ar Rīkojumu atbildētājs nav pārkāpis tiesiskuma, tiesiskās paļāvības un tiesiskās vienlīdzības principu;
5) vai izņēmuma gadījumos nav iespējams ēku un zemi privatizēt atsevišķi.

Ņemot vērā, ka lieta ierosināta par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, tiesai jānoskaidro, vai pastāv priekšnosacījumi labvēlīga administratīvā akta izdošanai – valsts īpašuma objekta */adrese/* nodošanai privatizācijai. Tiesu praksē atzīts, ka lietās, par valsts īpašuma objekta nodošanu privatizācijā tiesai ir saistošs administratīvajā aktā iekļautais pamatojums.

[9] Pieteicējas ieskatā ar Aizsargjoslu likuma 36.pantā noteikto aizliegumu atsavināt valsts īpašumu nav paredzēts privatizācijas aizliegums.

Tiesa noraida pieteicējas viedokli kā nepamatotu.

Aizsargjoslu likuma 36.panta trešās daļas 1.punkts noteic, ka krasta kāpu aizsargjoslā un pludmalē cita starpā aizliegts atsavināt valsts vai pašvaldības īpašumā esošo zemi, izņemot likumos noteiktos gadījumus, kad personai ir tiesības iegūt īpašumā zemi zem ēkas (būves), ievērojot nosacījumu, ka īpašuma tiesības uz ēku (būvi) attiecīgajai personai ir nostiprinātas zemesgrāmatā.

Lietā nav strīda par to, ka ēka */adrese/* nav patstāvīgs īpašuma objekts. Gan ēka, gan zeme kā vienots nekustamais īpašums pieder valstij un ir ierakstīts zemesgrāmatā vienā nodalījumā ar vienotu kadastra numuru. Līdz ar to, lemjot par valsts vienotā nekustamā īpašuma nodošanu privatizācijā, zemes atsavināšanas aizliegums vienlaicīgi attiecas arī uz ēku, jo, atbilstoši Civillikuma 968.pantam, ēka atzīstama par zemes daļu.

Tiesa, izvērtējot Aizsargjoslu likumā noteikto aizsargjoslu noteikšanas mērķi, atzīst, ka likumdevējs ar atsavināšanas aizliegumu ir vēlējies nodrošināt atsevišķu, specifisku zemes platību, par kādu atzīstama krasta kāpu aizsargjosla, nenonākšanu privātpersonas īpašumā. Līdz ar to tiesas ieskatā likumā ar jēdzienu „atsavināšana" paredzēti jebkādi īpašuma atsavināšanas veidi, tostarp arī privatizācija.

[10] Pieteicēja norāda, ka Rīkojumā nav ievērots Valsts un pašvaldību īpašuma privatizācijas un privatizācijas sertifikātu izmantošanas pabeigšanas likuma 6.panta trešā un piektā daļa, proti, Rīkojumā nav norādīts, kuras valsts pārvaldes funkcijas veikšanai vai kādas komercdarbības veikšanai valsts īpašuma objekts nepieciešams.

Atbildētājs norāda, ka minētie apstākļi nebija jāvērtē, jo konkrētajā situācijā, ievērojot Aizsargjoslu likuma 36.pantā noteikto aizliegumu, iestādei nebija rīcības brīvības attiecībā uz administratīvā akta izdošanu un tā saturu. Vienlaicīgi atbildētājs paskaidro, ka aizsargjoslu aizsardzība, atbilstoši Aizsargjoslu likuma mērķiem, ir valsts funkcija.

Tiesa piekrīt atbildētāja argumentam un atzīts, ka likumdevējs ir vēlējies īpašas saistības krasta kāpu aizsargjoslas aizsardzībā un stāvokļa uzlabošanā uzlikt tieši valstij, tāpēc ir pamats Aizsargjoslu likumā paredzēto mērķu sasniegšanu nesaraujami saistīt valsts pārvaldes funkciju veikšanu.

[11] Pieteicēja norāda, ka Rīkojumā nav izvērtēts samērīgums un lietderības apsvērumi.

Tiesa noraida pieteicējas argumentu kā nepamatotu.

Saskaņā ar APL 65.panta pirmo daļu, ja piemērojamā tiesību normā noteikts, ka izdodams konkrēta satura administratīvais akts (obligātais administratīvais akts), iestāde izdod šādu administratīvo aktu. Tiesas ieskatā šis tiesiskais regulējums tieši attiecināms uz konkrēto lietu, jo no Aizsargjoslu likuma 36.panta kopsakarā ar Valsts un pašvaldību īpašuma privatizācijas un privatizācijas sertifikātu izmantošanas pabeigšanas likuma 6.pantu izriet, ka atbildētājam bija jāizdod konkrēta satura administratīvais akts, līdz ar to akta izdošanas lietderība nav jāvērtē.

No vienas puses Ministru kabinetam, lemjot par nekustamā īpašuma nodošanu privatizācijai, ir rīcības brīvība, tomēr no otras puses Ministru kabineta rīcības brīvība lēmumu pieņemšanā vienmēr ir ierobežota likuma ietvaros. Konkrētajā gadījumā Aizsargjoslu likumā ir noteikti ierobežojumi privatizācijai.

Ņemot vērā, ka atbildētājam šajā lietā nav rīcības brīvības attiecībā uz administratīvā akta izdošanu un tā saturu, iestādei nav jāvērtē lietderība un Rīkojuma samērīgums, jo to jau ir izvērtējis likumdevējs, izdodot konkrēta satura tiesību normas, kas paredz krasta kāpu aizsargjoslas ierobežojumu nonākt privātpersonu īpašumā. Ministru kabinetam nav tiesību izvērtēt valsts īpašuma objekta privatizācijas lietderību, savukārt pieteicējai no likuma neizriet tiesības privatizācijas ceļā iegūt īpašumā konkrēto valsts īpašuma objektu.

Ņemot vērā to, ka atbildētājai bija jāizdod konkrēta satura administratīvais akts, atzīstams, ka lietā nav izšķirošas nozīmes tam, ka Rīkojuma izdošanas procesā nav noskaidrots pieteicējas viedoklis par tiesību normu interpretāciju, jo tas nebūtu ietekmējis Rīkojuma saturu. Turklāt pieteicēja savus argumentus un apsvērumus ir izteikusi pieteikumā

un lietas izskatīšana laikā, līdz ar to atzīstams, ka pieteicējai nav bijusi liegta iespēja izteikties un paust savus argumentus un apsvērumus lietā, kā arī iebilst pret atbildētāja argumentiem un apsvērumiem.

[12] Pieteicēja norāda, ka atbildētājs pārkāpis tiesiskuma, tiesiskās paļāvības un vienlīdzības principu.

Tiesa noraida pieteicējas argumentus kā nepamatotus.

[12.1] Tiesiskuma princips nozīmē to, ka iestādes rīcībai jāatbilst tiesību normām, proti, iestādei nav tiesību neievērot likumu. Kā jau iepriekš spriedumā konstatēts, ka atbildētājam nebija brīvas izvēles attiecībā uz Rīkojuma saturu, jo atteikums nodot valsts īpašuma objektu privatizācijai izriet no speciālā tiesiskā regulējuma, kas paredz ierobežojumus krasta kāpu aizsargjoslā esošiem īpašumiem nonāk privātpersonu īpašumā. Līdz ar to secināms, ka atbildētājs rīkojies atbilstoši tiesību normām un tiesa atbildētāja rīcībā prettiesiskumu nekonstatē.

[12.2] Pieteicēja norāda, ka nomas attiecību pastāvēšana ļāva pieteicējai tiesiski paļauties, ka tā nekustamo īpašumu varēs privatizēt. Tiesas ieskatā nomas tiesiskās attiecības nerada nekādus apsolījumus attiecībā uz privatizācijas iespējām un nerada valstij pienākumu nomāto nekustamo īpašumu nodot privatizācijai. Nomas tiesiskajām attiecībām var būt nozīme tikai gadījumā, ja valsts īpašuma objekts ir nodots privatizācijā un tiek lemts par privatizācijas ierosinātāja pirmpirkuma tiesību esamību. Tas, ka pieteicējas ieskatā tā atbilst visām pazīmē, lai tai tiktu atzītas pirmpirkuma tiesības, nerada nekādus izņēmumu attiecībā uz likumā noteikto aizliegumu konkrēto objektu atsavināt.

Tāpat tiesa norāda, ka Rīkojums nekādi neietekmē esošās nomas attiecības, ar kurām puses uzņēmušās konkrētas saistības līdz 2031.gadam 31.maijam. Pēc nomas attiecību izbeigšanās pusēm ir tiesības risināt jautājumu par ieguldīto izdevumu atlīdzināšanu pieteicējai nomas līgumā noteiktā kārtībā.

Ņemot vērā iepriekš minēto, tiesas atzīts, ka pietecēja nepamatoti atsaukusies uz tiesiskās paļāvības principa pārkāpumiem.

[12.3] Pieteicēja norāda, ka pārkāpts vienlīdzības princips, jo atbildētājs privatizācijai nodevis nekustamo īpašumu */adrese/*, kas arī atradās krasta kāpu aizsargjoslā.

Tiesa norāda, ka tiesu praksē jau nostiprinājusies atziņa, ka vienlīdzības princips nerada tiesības uz vienlīdzīgu attieksmi, ja salīdzināmā situācija ir prettiesiska. Konkrētajā lietā noskaidrots, ka salīdzināmā situācija ir prettiesiska, ko apstiprina arī atbildētāja pārstāve, jo valsts īpašuma objekts */adrese/* nepamatoti nodots privatizācijai, neievērojot Aizsargjoslu likuma 36.pantā paredzētos ierobežojumus. Taču lietā noskaidrots, ka vēlāk teritorijas plānojumā veikti grozījumi un minētais īpašums šobrīd krasta kāpu aizsargjoslā neatrodas. Kaut arī pieteicēja uzskata, ka aizsargjoslas robeža pārnesta nelikumīgi, teritorijas plānojumu pielāgojot privatizācijas procesam, tiesai nav pamata veikt kontroli pār teritorijas plānojuma grozījumu likumību.

Tiesa, ņemot vērā iepriekš minēto, nonāk pie secinājuma, ka atbildētājs nav pārkāpis vienlīdzības principu.

[13] Pieteicēja uzskata, ka privatizācijas ierosinājums ir apmierināms, ēku un zemi privatizējot atsevišķi.

Tiesas ieskatā pieteicējas arguments nav pamatots, jo nav tiesiska pamata vienotu nekustamo īpašumu, kuram ir viens īpašnieks, dalīt divos patstāvīgos īpašumos un nodot to privatizācijai pa daļām. Pieteicēja atsaucas uz Augstākās tiesas Senāta spriedumu civillietā, kur atzīts, ka iespējama dalīta privatizācija. Taču tiesas ieskatā uz konkrēto lietu šāda prakse

nav attiecināma, jo, kaut arī būtu iespējams nodot privatizācijai ēku, tad jebkurā gadījumā nedrīkst neievērot Aizsargjoslu likuma 36.pantā pastāvošo aizliegumu atsavināt valstij piederošu zemi krasta kāpu aizsargjoslā. Šajā lietā nav pieļaujama zemes un ēkas dalīšana, ja tā kā vienots īpašums nevar nonākt privātpersonas īpašumā.

Cita starpā norādāms, ka atbilstoši esošajai situācijai, attiecībā uz pieteicēju Aizsargjoslu likuma 36.panta trešās daļas 1.punktā noteiktie izņēmumi nav piemērojami, jo pieteicēja nav ēkas īpašnieks.

[14] Pieteicēja norāda, ka atbildētājs būtiski pārkāpis privatizācijas ierosinājuma izskatīšanas termiņu, līdz ar to pieļaujot procesuālu pārkāpumu.

No lietas materiāliem redzams, ka privatizācijas ierosinājums reģistrēts 2006.gada 11.augustā, bet Rīkojums izdots 2008.gda 23.decembrī.

Valsts un pašvaldību īpašuma privatizācijas un privatizācijas sertifikātu izmantošanas pabeigšanas likuma 6.panta otrā daļa *(likuma redakcija spēkā uz privatizācijas ierosinājuma reģistrācijas dienu)* noteica lēmumu par objekta nodošanu privatizācijai vai pamatotu atteikumu pieņemt 4 mēnešu laikā no privatizācijas ierosinājuma saņemšanas dienas.

Atbildētājs norādīja, ka minētā likuma pārejas noteikumos četru mēnešu termiņš vairākkārtīgi pagarināts, jo privatizācijas ierosinājumu bija tik daudz, ka tos nav iespējams izskatīt četru mēnešu laikā.

Tiesa, izvērtējot pārejas noteikumos noteikto regulējumu, secina, ka likumdevējs vairākkārt četru mēnešu termiņu pagarinājis tiem privatizācijas ierosinājumiem, kas reģistrēti Privatizācijas reģistrā pēc 2006.gada 1.jūlija, attiecīgi uz divpadsmit mēnešiem (redakcija uz 2006.gada 31.decembri), uz astoņpadsmit mēnešiem (redakcija uz 2007.gada 1.augustu), uz divdesmit astoņiem mēnešiem (redakcija uz 2008.gada 15.februāri), uz četrdesmit mēnešiem (redakcija uz 2010.gada 1.janvāri), bet šobrīd pārejas noteikumu 12.punktā esošajā redakcijā lēmuma pieņemšanas termiņš pagarināts līdz piecdesmit diviem mēnešiem.

Kaut arī pieteicējas privatizācijas ierosinājums nav izskatīts četru mēnešu laikā, kā tas bija noteikts privatizācijas ierosinājuma reģistrēšanas brīdī, ņemot vērā tiesiskā regulējuma grozījumus, būtiski palielinot lēmuma pieņemšanas termiņu, tiesa atzīst, ka atbildētāja, pieņemot lēmumu pēc aptuveni 28 mēnešiem, nav pieļāvusi būtisku procesuālo pārkāpumu, kas ir novedis pie nepareiza administratīvā akta izdošanas vai radījis pieteicējai tiesību vai tiesisko interešu aizskārumu. Turklāt konstatētais procesuālā termiņa nokavējums nav ietekmējis privatizācijas ierosinājuma izskatīšanas rezultātu arī tāpēc, ka jau privatizācijas ierosinājuma reģistrēšanas brīdī spēkā bija stājušies grozījumu Aizsargjoslu likuma 36.panta trešās daļas 1.punktā. Procesuālā termiņa nokavējums nav novedis pie prettiesiska Rīkojuma izdošanas, līdz ar to četru mēnešu termiņa nokavējums nav atzīstams par tādu procesuālu pārkāpumu, kas kalpotu par pamatu Rīkojuma atzīšanai par prettiesisku.

[15] Tiesa, ņemot vērā visus spriedumā izvērtētos apstākļus, atzīst, ka Rīkojumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pietiekams, lai atteiktu nodot privatizācijai valsts īpašuma objektu. Līdz ar to pieteicējas pieteikums par labvēlīga administratīvā akta izdošanu nav pamatots un ir noraidāms.

[16] Tiesa ir uzklausījusi visus pieteicējas argumentus, taču procesuālās ekonomijas dēļ tiesa izvērtējusi tikai tos, kuriem ir nozīme no tiesību viedokļa. Tiesai nav jāvērtē visi pieteicējas argumenti, ja tiem nav nozīmes lietas izlemšanā pēc būtības.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246. - 251.pantu un 289.-291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

noraidīt SIA „TildeS" pieteikumu par Ministru kabineta 2008.gada 23.decembra rīkojuma Nr.843 „Par atteikumu nodot privatizācijai valsts īpašuma objektu */adrese/*" atcelšanu un pienākuma uzlikšanu Ministru kabinetam izdot labvēlīgu administratīvo aktu par valsts īpašuma objekta */adrese/* nodošanu privatizācijai.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā divdesmit dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Spriedums sastādīts 2010.gada 10.jūnijā.

Tiesnese *(paraksts)* I.Putra

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvā rajona tiesas
tiesnese_____ I.Putra
Rīgā, 2010.gada 10.jūnijā